

ZLOMENÉ DUŠE

Simone
St. Jamesová

Zlomené duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Simone St. Jamesová
Zlomené duše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

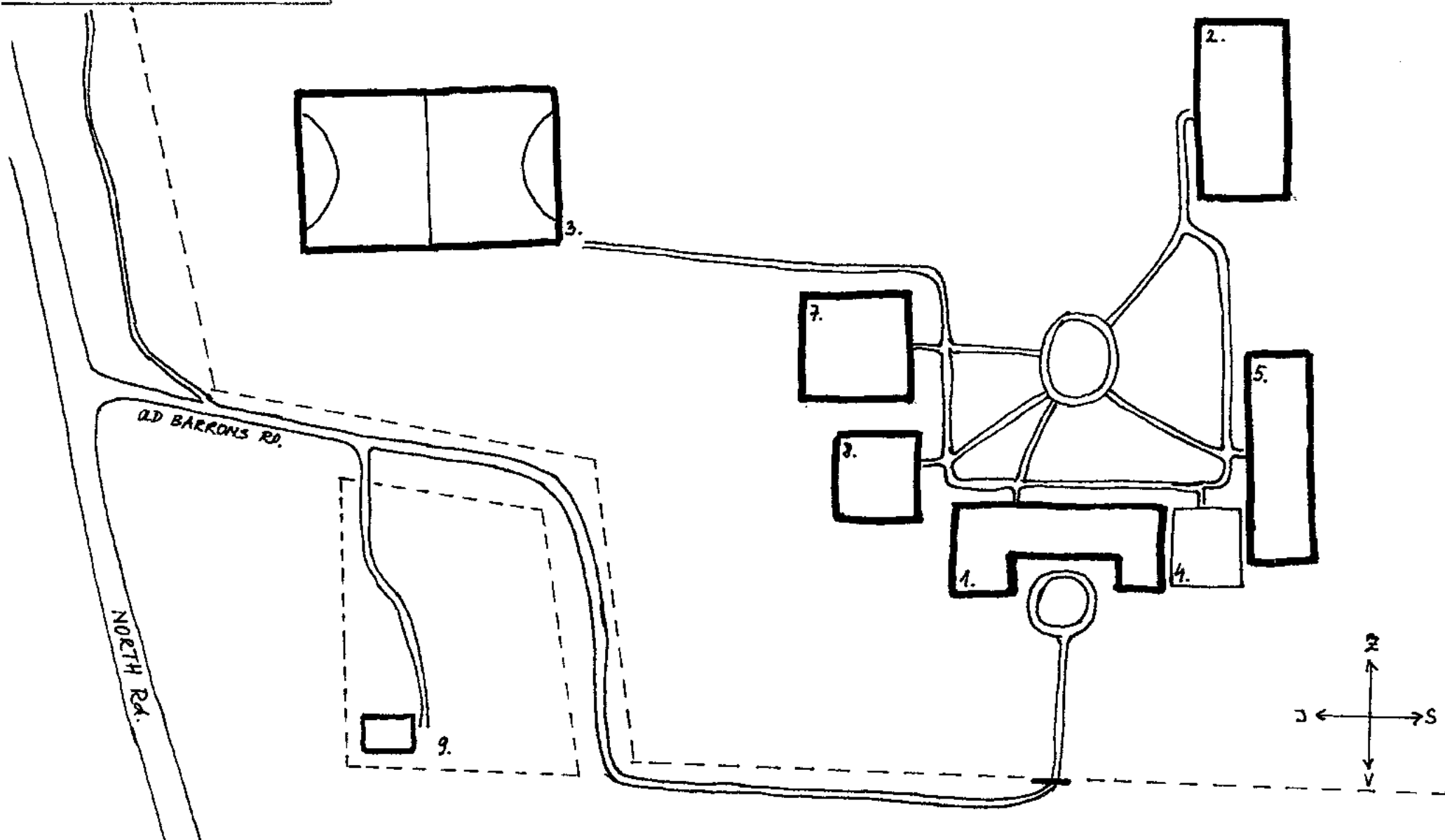
ZLOMENÉ DUŠE

**Simone
St. Jamesová**

Tuto knihu věnuji své matce, největší hrdince mého života.
Mám tě ráda, mami.

LEGENDA :

1. HL. BUDOVA	7. TĚLOCVIČNA
2. KOLEJ	8. KOLEJ VĚTELEK
3. HRŠTĚ	9. AUTOKIND
4. ZAHRADA	
5. JÍDELNA	
6. STUDNA	

PROLOG

Barrons, Vermont **listopad 1950**

Slunce právě zmizelo za obzorem, když dívka vystoupala na nejvyšší bod Old Barrons Road. Byl večer a ona měla před sebou skoro pět kilometrů.

Za soumraku tu vzduch míval modrý a purpurový nádech. Ochladilo se a v dohasínajícím světle dne všechno ztrácelo ostré obrysy jako při pohledu skrze kouřovou clonu. Dívka se s přimhouřenýma očima ohlédla za sebe na cestu, která se zvedala směrem k ní. Vánek jí čechral vlasy a pronikal přes tenkou látku až pod límec. Nikoho za sebou neviděla.

Přesto si pomyslela: Musím zrychlit.

Spěchala dolů ze svahu, a jak se na dlouhých hříběcích nohou snažila udržet rovnováhu, od těžkých školních bot jí odskakovaly úlomky asfaltu z rozbité cesty. Z šedivé vlněné sukni, kterou měla na sobě, už dávno vyrostla, takže jí sahala sotva po kolena. S tím se teď nedalo nic dělat, sukni od uniformy měla zabalenou v kufříku, který jí otloukal nohy. Však si ji brzy znovu oblékne.

Jestli budu mít štěstí.

Nech toho, ty hloupá. Nebuď pitomá.

Rychleji.

Držadlo kufru svírala ve zpocené dlani. Když se s ním spěšně pachtila ven z autobusu, málem ho upustila. Naposled zvedla hlavu k čelnímu sklu a na zádech a v podpaží ji štípal pot.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se řidič, jehož obvyklý nezájem nahlodil výraz paniky na tváři dospívající dívky.

„Ano, ano...“ Mrtvolně se na něho usmála a zamávala. Pak se otočila a kufr jí při rychlé chůzi poskakoval kolem kolen. Jako by chvátala rušnou městskou ulicí, ne se s námahou vlekla po rozbité silnici, které se říkalo jen North Road, severní cesta. Stíny se prodlužovaly. Znovu se ohlédla, když řidič zavíral dveře, a pak ještě jednou, když odjížděl.

Z autobusu nikdo jiný nevystoupil. Slyšela jen skřípání vlastních bot a vzdálené krákání vrány. Byla sama.

Nikdo ji nesledoval.

Zatím.

Celá udýchaná sešla po Old Barrons Road až na úpatí kopce. Nutila se dívat jenom před sebe. Kdyby se ohlížela, jen by to pokoušela. Když se bude dívat jen dopředu, nechá ji to na pokoji.

Přišel další závan studeného větru a její zpocená záda sevřel mráz. Schoulila se a nutila svoje tělo jít ještě rychleji. Kdyby si zkrátila cestu mezi stromy, prošla by po přesné diagonále až na sportovní hřiště, odkud by pak na cestě ke koleji mohla někoho potkat. Delší trasa znamenala obcházet les až k hlavní bráně školy Idlewild Hall. Jenže by opustila silnici a musela by potmě projít mezi stromy. Mohla by zabloudit. Nedokázala se rozhodnout.

Na krátký okamžik se jí zadrhlo srdce a pak zase začalo prudce bušit. To se jí stávalo, když byla vyčerpaná nebo vystrašená. Po fyzické stránce pořád nebyla úplně v pořádku. Ačkoli jí bylo už patnáct, prsa měla pořád drobounká a krvácet začala až loni. Doktor ji upozornil, že se jí nástup menstruace opozdí a že je to normální biologický důsledek podvýživy. Jste mladá, dostanete se z toho, tvrdil,

ale pro tělo je to hotové peklo. Ta věta jí dlouho zněla v uších, jako míček proskočila neuspořádaným klubkem jejích myšlenek. Peklo pro tělo. Byla v tom skoro dávka černého humoru. Když na ni potom civěli vzdálení příbuzní a ptali se, co říkal doktor, slyšela se, jak opakuje: Říkal, že je to pro tělo úplné peklo. Zdálo se, že je to vyvedlo z míry, a tak se je pokusila uklidnit: Aspoň že mi zůstaly všechny zuby. Nato se odvrátili, ti Američané, kterým nedocházelo, jaký úspěch to je, když člověk nepřijde ani o jeden zub. Potom už raději mlčela.

Brána Idlewild Hall se přibližovala. Její paměť se chovala jako nekrotný kuň. Zapomněla křestní jména poloviny spolužaček, s nimiž chodila do školy, zato si pamatovala ilustraci z titulní stránky starého vydání Blackieho ročenky pro dívky, které našla na policiče v koleji: dívka v šatech se sníženým pasem, jaké se nosily ve dvacátých letech, schází ze svahu, rukou si stíní oči a vlasy jí vlají ve větru, zatímco vedle ní skotačí malý psík. Na ten obrázek se dívala tolikrát, že se jí o něm dokonce zdálo. Dokázala si vybavit každý tah pera, dokonce i teď. Ta fascinace částečně pramenila z nevinnosti toho výjevu. Dívka s čistou, mléčnou pletí, která se může jen tak procházet se svým psem a nemyslet přitom na doktory, zuby, otevřené rány, strupy a další věci, které ona vytěsnila ze svého mozku, věci, které střídavě vyplouvaly na povrch a zase mizely v temnotě.

Za sebou neslyšela žádné zvuky, ale stejně to věděla. I když jí v uších zněl vítr a ozvěna vlastních kroků, ozývalo se ještě jakési mumlání, šepot, na který byla zřejmě naladěná, protože když tentokrát otočila hlavu – přičemž jí krk odmítal poslušnost –, uviděla tu postavu. Dospěla právě na vrchol kopce, kde předtím sama stála, a začínala sestupovat dolů směrem k ní.

Ne! Z toho autobusu nikdo jiný nevystoupil. Nikdo jiný tam nebyl. Ale přece to věděla, nebo ne? Samozřejmě. Právě proto teď už málem běžela a zimou skoro necítila klouby na ruku a bradu. Přinutila se doopravdy rozběhnout. Kufr, který jí mlátil do kolen, jí málem vyklouzl

ze sevření. V padajícím soumraku rychle mrkala, aby lépe rozeznala tvary kolem sebe, krajinu. Jak daleko vlastně je? Dokáže to?

Znovu rychle pohlédla za sebe. Skrže temnou mlhu uviděla dlouhou černou sukni, útlý pas i ramena, tenký černý závoj, který vlál ve větru a zakrýval té postavě tvář. Neviditelné nohy, jak se pohybují pod lemem sukně. Teď rozeznávala víc podrobností, protože postava se blížila – pohybovala se sice jen chůzí, ale přesto ji doháněla, při každém ohlédnutí byla blíž. Tvář pod závojem nebyla vidět, ale dívka věděla, že ji sleduje, že se na ni upírají skryté oči.

V panice náhle změnila směr, opustila silnici a vrhla se mezi stromy. Nebyla tu žádná stezka. Pomalu se prodírala hustým křovím a mrtvé šlahouny jí přes punčochy rozdíraly lýtka. Během pár vteřin jí ze zorného pole zmizela silnice. Snažila se odhadnout směr a doufala, že se blíží přímo k hřišti. Zdržoval ji členitý terén, mezi lopatkami jí stékal pot a vsakoval se do levné bavlněné blůzky, která se jí lepila k tělu. Kufr byl těžký a neforemný. Zakrátko ho upustila, aby mohla lesem proběhnout rychleji. Kolem neslyšela žádný zvuk, jen vlastní syrový, chrčivý dech.

Zvrtla si kotník a do nohy jí vystřelila ostrá bolest, přesto však běžela dál. Vlasy se jí uvolnily ze sponek, dlaně měla rozedřené od toho, jak si chránila obličej před ostrým trním, přesto běžela pořád dál. Před sebou uviděla starý plot, kterým byla Idlewild Hall obehnaná. Byl shnilý a polámaný a dalo se jím snadno prolézt. Za zády pořád neslyšela žádný zvuk. A pak se ozval.

Mary Há, Mary Há, mrtvá Mary Handová, dávno v zemi pohřbená...

Rychleji, rychleji! Nesmí tě chytit!

Šálí, vábí kamarádky...

Stromy vepředu prořídly a mýtinu, kde leželo hřiště, ozařoval perleťový jas půlměsíce.

Nepouštěj ji dál!

Dívce hořely plíce a z hrdla se jí vydral vzlyk. Nebyla připravená, nebyla. Ani přes všechno, co se jí přihodilo – nebo právě proto. Krev

jí zběsile tepala v žilách a pošramocené tělo dál běželo jako o život.

V jediné vteřině ji osvítila temná pravda: že to všechno bylo marné.

Vždycky věděla, že nestvůry existují.

A že jsou tady.

Dívka pohlédla do tmy a vykřikla.

KAPITOLA 1

Barrons, Vermont listopad 2014

Pronikavě zazvonil telefon a Fiona, sedící za volantem, se s trhnutím probudila. Trup se jí zakymácel, a tak v dlaních sevřela volant a zírala do černočerné tmy za čelním sklem.

Zamžikala a soustředila se. Že by usnula? Pamatovala si, že zaparkovala na štěrkové krajnici Old Barrons Road, aby mohla v klidu a nerušeně přemýšlet. Nejspíš přitom začala klimbat.

Telefon, pohozený na sedadle spolujezdce, zazvonil znovu. Rychle si protřela oči a pohlédla na displej, který svítil do tmy. Přečetla si Jamieho jméno a čas: tři hodiny ráno. Dneska by Deb slavila čtyřicátiny, kdyby byla ještě naživu.

Vzala telefon do ruky a přijala hovor. „Jamie?“

Ozval se tichý chraptivý hlas, rozespálý a vyčítavý zároveň. „Vzбудil jsem se a ty nikde.“

„Nemohla jsem spát.“

„A tak jsi jela pryč? Pro boha svatýho, Fee. Kde jsi?“

Otevřela dveře a přehodila nohy ven, do chladného vzduchu. Jasně, zlobil se, ale s tím nemohla nic dělat. „Jsem na Old Barrons Road. Stojím na krajnici, dole pod kopcem.“

Jamie chvilku mlčel a ona věděla, že v duchu počítá. Debiny narozeniny. „Fee...“

„Zrovna jsem se chtěla vrátit. Vážně.“ Vystoupila z auta a napřímila se. Ztuhlé nohy protestovaly, tělo se probouzelo pod fackami studeného vzduchu a vítr jí cuchal vlasy. Došla ke kraji silnice a rozhlížela se na obě strany, volnou ruku zastrčenou do kapsy u větrovky. Ve směru, odkud přijela, viděla silniční ukazatel hlásící, že do Burling-tonu je to čtyřicet osm kilometrů, a za ním na vrcholu kopce utahané neony benzínky s nonstop provozem. Za kopcem, kam nedohlédla, ležela křižovatka s North Road, kde stály v řadě natěsnané fastfoody, další benzínové pumpy a několik hypermarketů slibujících modré z nebe. V opačném směru, tedy před jejím autem, se rozkládala jen temnota, jako by tam někde Old Barrons Road mizela z mapy světa.

„Nemusela jsi přece odjíždět,“ namítl Jamie.

„Já vím,“ odušila Fiona. „Ale byla jsem jako na jehlách a nechtěla jsem tě vzbudit. Tak jsem vyrazila, ale když jsem byla na cestě, začala jsem přemýšlet.“

Vzdychl. Dokázala si ho představit, jak leží na polštáři ve starém tričku a boxerkách a jak se mu štíhlé svaly na předloktí napínají, když si protírá oči. V půl sedmé měl nástup na směnu, takže se opravdu snažila ho nevzbudit. „Přemýšlet? O čem?“

„Napadlo mě, jaký je asi na Old Barrons Road provoz takhle uprostřed noci. Víš, kdyby tu někdo zaparkoval auto a odešel, za jak dlouho by kolem projel někdo jiný a všiml by si ho. Policajti vždycky tvrdili, že není možný, aby tu Tim Christopher tak dlouho parkoval, aniž by si toho někdo všiml. Ale vlastně si to nikdy neověřili, že ne?“

A už to bylo tady: ta hrozná věc, ten její démon zase vyplaval na hladinu, zase to vyslovila. Promluvila o tom, co v sobě tak dovedně pohřbila. S blížícím se dnem Debiných narozenin v ní ta myšlenka hlodala čím dál víc. Snažila se o tom mlčet, ale když v noci nemohla usnout, ty úvahy se nedaly zadržet. „Tohle pro tebe není dobrý,“ řekl

Jamie, „a ty to dobře víš. Je mi jasný, že na ségru hodně myslíš, že ji pořád oplakáváš. Jenže Fee, jezdit kvůli tomu do Idlewildu, to už je jiný kafe.“

„Já vím,“ souhlasila Fiona. „Tohle už jsme probrali. Taky vím, co mi říkával ten psycholog. Je to už dvacet let. Snažím se nebýt tím tak posedlá, vážně...“ Nechtěla, aby to znělo tak prosebně, ale nemohla tomu zabránit. „Jenom mě poslouchej, jo?“

„Tak jo,“ odtušil. „Povídej.“

Polkla. „Dojela jsem sem a zaparkovala u krajnice. Seděla jsem tady –“ podívala se na hodinky „– půl hodiny. Půl hodiny, Jamie. Kolem neprojelo jediný auto. Ani jedno.“ Podle svých propočtů tu byla tři čtvrtě hodiny, ale patnáct minut prospala, takže je nemohla počítat. „Mohl tu zaparkovat a udělat to. To hřiště u Idlewild Hall je odtud jenom deset minut přes les. Měl spoustu času.“

Slyšela, jak Jamie na druhém konci linky oddechuje. Byli spolu asi rok – což ji pořád ještě občas překvapovalo – a bylo mu jasné, že s prázdnými slovy si tady nevystačí. Na tom nezáleží. Tohle ti ji nevrátí. On už sedí ve vězení. Stalo se to před dvaceti lety, ty se musíš dívat dopředu. Místo toho řekl: „Tehdy, ve čtyřidevadesátém, nebyla Old Barrons Road jako dnes. Tenkrát bylo ještě otevřené to staré autokino na východní straně silnice. V devadesátkách už sice moc nevydělávalo, ale puberťáci tam pořádali večírky, hlavně okolo Halloweenu.“

Fiona spolkla námitku, která se jí automaticky drala na jazyk. Jamie měl pravdu. Obrátila se a upřela oči do tmy na druhé straně cesty, tam, kde z bývalého autokina dnes zůstal jen opuštěný pozemek. Obrovské plátno sundali už před lety, stánek, kde se prodával umaštěný popcorn, srovnali se zemí. Dnes tu zbývala jen prašná mýtina za clonou stromů prorostlých křovím a plevellem. Vzpomněla si, jak žadonila, aby ji a Deb rodiče aspoň jednou vzali do autokina. Dětská logika jí napovídala, že to musí být strašně vzrušující zážitek, hotový zázrak pro smysly. Brzy pochopila, jak zbytečná to je snaha. Jejich

intelektuální rodiče by je spíš vzali na procházku po Měsíci než do autokina na Policajta z Beverly Hills II. O tři roky starší a moudřejší Deb při pohledu na její zklamání jenom kroutila hlavou a krčila rameny. A co jsi čekala? „V listopadu, navíc ve čtvrtek, v tom autokině asi nebylo moc lidí,“ podotkla.

„Ale pár jich tam bylo,“ pronesl Jamie se samozřejmou logikou člověka, kterému se nikdy nerozpadl svět. „A nikdo z nich si nepamatoval, že by tam zahlídl Christopherovo auto. To všechno se přece vyšetřovalo.“

Fiona ucítila, že ji únavou pálí oči, současně se ale dostavil nával pichlavé energie, až ji všechno svrbělo. Otočila se a vykročila směrem od kopce a světel benzínky vstříc temné hmotě, která číhala na druhém konci Old Barrons Road. „No jasně, že jsi přesvědčený, že prošetřili všechno,“ řekla Jamiemu trochu ostřeji, než měla v úmyslu. „Jsi přece policajt. Ty tomu musíš věřit. Ty si to představuješ tak, že když někdo zabije holku, tak se spojí ty nejlepší mozky z celého Vermontu a prostě zavřou padouchy pod zámek.“ Její pohorky vrzaly po šterku krajnice a studený vítr ji přes džínsy bodal do lýtek. Zvedla si límec bundy a otrásla se zimou, když přišel další ledový závan a pronikl jí až k tělu.

Jamie jí na návnadu neskočil, což byla jedna z věcí, kterými ji doháněl k šílenství. „Fiono, já vím, že všechno prošetřili, protože jsem sám prošel celý spis. A ne jednou. Vždyť jsi ho četla taky, i když to bylo proti všem nařízením a pravidlům. Všechno je v tom spise. Černý na bílým.“

„Tvoje ségra to nebyla,“ řekla Fiona.

Vteřinu mlčel, jako by to uznával. „Tima Christophera obvinili,“ odtušil. „Měl proces a byl shledán vinným z Debiny vraždy. Uplynulých dvacet let strávil ve věznici s nejpřísnější ostrahou. A ty, Fee, pořád ještě ve tři ráno brouzdáš po Old Barrons Road.“

Čím dál byla od auta, tím větší tma ji obklopovala. Bylo tu i chladněji, dostala se do zvláštní vzduchové bubliny, kde se musela ještě víc

schoulit do bundy. Necítila špičku nosu. „Potřebuju zjistit, jak to provedl,“ odpověděla mu. V roce 1994 byla její dvacetiletá sestra uškrtna a její tělo se našlo pohozené uprostřed bývalého hřiště v opuštěné škole Idlewild Hall, se skrčenými koleny a otevřenýma očima. Halenku a podprsenku měla roztrženou, jako by někdo přerval obě látky najednou. Naposledy ji viděli živou na kolejích univerzity padesát kilometrů odtud. Její přítel Tim Christopher si za ten zločin odpykal už dvacet let ve vězení. Tehdy prohlašoval, že je nevinný, a tvrdil to i dnes.

Fioně bylo tehdy sedmnáct. Nerada myslela na to, jak ta vražda rozvrátila jejich rodinu, jak jí to od základů změnilo život. Snazší bylo postávat u silnice a horečně přemýšlet o tom, jak se Christopher těla její sestry zbavil, protože to nebylo nikdy plně objasněno. Nenašly se totiž žádné otisky bot ani na hřišti, ani v lese, žádné stopy pneumatik na kraji cesty. Pozemek idlewildské školy byl obehnaný plotem, jenže to bylo před mnoha desetiletími, takže byl na většině míst rozbitý. Snadno tedy mohl protáhnout tělo některou dírou. Pokud tedy přišel z tohohle směru.

Jamie měl pravdu. Kčertu s ním i s tím jeho policajtským mozkiem, s nímž byla její novinářská hlava neustále na nože. Tenhle detail jí zkrátka rozdíral staré rány a ona krvácela dál a dál i přesto, že všichni ostatní už si je zalepili náplastí a odbelhali se pryč. Měla by si najít nějakou berličku – zkusit třeba alkohol nebo drogy, to se přímo nabízelo – a belhat se dál spolu s nimi. Přesto tu stála, trásla se zimou a civěla do lesa s jedinou myšlenkou: Jak se mu proboha podařilo donést ji až tam, aniž za sebou zanechal stopy?

Telefon držela pořád u ucha. Slyšela, že Jamie tam je a čeká.

„Ty mě za to odsuzuješ,“ řekla mu.

„To není pravda,“ namítl.

„Slyším to. Poznám to podle toho, jak dýcháš.“

„Děláš si srandu?“

„Já –“ Uslyšela, jak za ní zavrzal štěrk, a znehybněla.

„Fiono?“ Jako by to Jamie v telefonu slyšel.

„Pssst,“ instinktivně ho umlčela. Stála jako socha a vztyčila hlavu. Kolem ní byla téměř naprostá tma. Bývalou dívčí internátní školu s názvem Idlewild Hall zavřeli a nechali napospas osudu už v roce 1979, dlouho před Debinou smrtí. Bránu zamkli a pozemky nechali zarůst plevem. Tady, na konci cesty u hlavní brány, nebylo žádné osvětlení. Nic, jenom vítr mezi stromy.

Prkenně se otočila. Bylo to zcela zřetelné, zvuk šlápění na šterku. Kdyby se za ní z lesa kradl nějaký chlívák, neměla u sebe nic, čím by se mohla bránit. Jenom by ječela do telefonu na Jamieho a doufala v zázrak.

Zírala do mlčící tmy za sebou. Na inkoustově černých stromech se třpytily poslední umírající lístky.

„Co se kurva děje?“ vyštěkl Jamie. Nikdy neklel, jen když se polekal.

„Psssst,“ řekla znovu. „Nikdo tu není. Nic, všechno v pohodě. Jenom jsem měla dojem, že něco slyším.“

„Copak ti musím říkat,“ pustil se do ní, „abys necourala uprostřed noci v totální tmě po opuštěné silnici? Vypadni odtamtud.“

„Napadlo tě někdy, že Old Barrons Road je fakt divný místo?“ zeptala se. „Chci říct, byls někdy až vzadu? Vypadá to tady tak nějak... záhadně. Jako kdyby tu něco...“

„Už toho mám po krk,“ přerušil ji Jamie. „Jdi zpátky k autu a pojed' domů, nebo tam pro tebe přijedu.“

„No jo, už jdu.“ Ruce jí brněly, dokonce i ta, která jí mezitím skoro přimrzla k telefonu, a pořád se celá třásla návalem adrenalinu. Slyšela zvuky. Doopravdy. Z místa, kde stála, na kopec nedohlédla. Najednou zatoužila po uklidňujícím blikání neonů z benzínky. Udělala krok a vtom jí něco došlo. Zarazila se, znovu se otočila a spěšně zamířila k bráně bývalé školy.

„Doufám, že jdeš zpátky k tomu autu,“ pronesl Jamie výhrůžně.

„Je tam nějaký nápis,“ řekla Fiona, „něco jsem viděla. Visí to na bráně. Předtím to tu nebylo.“ Došla dost blízko, aby mohla ve tmě přecíst

písmena: Nový projekt společnosti Macmillan Construction, Ltd. „Jamie, proč tady visí cedule s nápisem, že v Idlewild Hall se bude stavět?“

„Protože to je pravda,“ odtušil. „Příští týden začínají. Před dvěma lety pozemek prodali a nový majitel si ho přebírá. Co jsem slyšel, chtějí to zrekonstruovat.“

„Zrekonstruovat?“ Fiona překvapeně hleděla na ceduli a snažila se to pochopit. „A co z toho chtějí udělat?“

„Novou školu,“ řekl. „Chtějí to opravit a udělat z toho zase internát.“

„Cože?!“

„Nechtěl jsem o tom mluvit, Fee. Víím, co to místo pro tebe znamená.“

Fiona udělala krok dozadu, oči upřené na nápis. Rekonstrukce. Na místě, kde leželo Debino mrtvé tělo, si budou hrát děvčata. Postaví tu nové budovy, staré strhnou, udělají parkoviště, možná i rozšíří silnici. Tahle krajina, která tu byla dlouhých dvacet let, místo, které tak dobře znala – místo, kde zemřela Deb –, bude pryč.

„Do prdele,“ řekla do telefonu, otočila se a maširovala zpátky k autu. „Zítřka ti zavolám. Jedu k sobě.“

KAPITOLA 2

Katie

Barrons, Vermont **říjen 1950**

Když Katie Winthropová poprvé uviděla Idlewild Hall, skoro se rozplakala. Seděla na zadním sedadle otcova chevroletu a vykukovala mezi tátovým ramenem v šedém obleku a máminým v krepové blůzce. Když se na konci Old Barrons Road před nimi vynořila obrovská černá brána, najednou ji v očích začaly pálit slzy.

Brána se otevřela, což – jak brzy zjistila – byl jev velmi vzácný. Táta projel dovnitř a dál beze slova pokračoval po dlouhé nezpevněné cestě. Ona přitom upřeně hleděla na stavbu, která se před nimi tyčila: hlavní školní budova byla třípatrová a nekonečně dlouhá, s dlouhými řadami zašpičatělých oken, připomínajících řady zubů. Ty přerušoval jen portikus se sloupy, který představoval hlavní vchod. Byl srpen, vzduch byl těžký a horký, nasycený blížícím se deštěm. Jak se přibližovali, měla podivný dojem, jako by vjížděli nějaké nestvůře do tlamy, a Katie jen s námahou polykala. Seděla vzpřímeně a tiše, zatímco budova za čelním sklem auta byla pořád větší a větší.

Táta zastavil a chvilíčku bylo ticho, jen motor tiše předl. V Idlewild Hall byla tma, nikde žádná stopa života. Katie se podívala na matku, ale ta od ní odvrátila obličej a slepě zírala z okénka u spolujezdce.

Ačkoli Katie seděla tak blízko ní, že rozeznávala mejkap, který si máma malou houbičkou nanášela na tvář, neřekla ani slovo.

Je mi to líto, chtělo se jí náhle říct. Prosím, nenechávejte mě tady. Tohle nezvládnou. Moc se omlouvám...

„Vezmu tvoje tašky,“ oznámil táta.

To bylo před dvěma roky. Teď už si Katie v Idlewildu zvykla – na jeho dlouhé omšelé chodby, které páchly plesnivinou a dívčím potem, na okna, jimiž v zimě dovnitř pronikal ledový průvan, na vlhký pach mulče, jímž v každé roční době čpělo hřiště na pozemní hokej, na uniformy, které pamatovaly otevření školy v roce 1919.

Katie byla ten typ děvčete, které ostatní bez potíží poslouchají: nápadná brunetka, krásná, maličko agresivní, nebojácná. Netěšila se zrovna velké popularitě, zato svoje pěsti byla nucena použít jenom dvakrát – a pokaždé to bylo snadné vítězství. Udělat ten správný dojem znamenalo polovinu úspěchu, a ona svou masku nosila nelítostně. Přežít v internátní škole plné holek na odpis nebyla snadná věc, ale Katie se z těch prvních uslezných momentů rychle vzpamatovala a brzy to skvěle zvládla.

Rodiče vídala dvakrát do roka, jednou v létě a podruhé o Vánocích. A nikdy jim neřekla, že ji to mrzí.

V její koleji s názvem Clayton Hall byly pokoje po čtyřech. Člověk nikdy nevěděl, koho mu přidělí. Jednou z Katiiných spolubydlících byla dívka z New Hampshiru s vlasy tuhými jako houžev, jež se prohlašovala za potomka pravé čarodějnice ze Salemu. Měla ve zvyku číst si v učebnici latiny a bez ustání si přitom broukat. K tomu si okusovala nehet na palci tak urputně, že to Katie připadalo jako dobrý důvod k zabití. Když salemská čarodějka odešla, nahradila ji dlouhonohá kudrnatá holka, jejíž jméno si Katie nikdy nezapamatovala. Ta většinu nocí trávila stočená do klubíčka na své palandě, kde tiše vzlykala do polštáře, dokud se ze své pryčny nevykulila Charlotte Kankleová, obrovitá a v jednom kuse nabroušená, a neřekla jí: Pro lásku boží, přestaň už řvát, nebo přísahám, že ti rozbiju frňák, a vostatní mi tě ještě rády podržej! Jí se nikdo neprotivil. Vzlykání potom ustalo a bylo ticho. A za pár týdnů děvče odešlo.

Od té doby se Charlotte Kankleová přestěhovala na druhý konec chodby – poté co se dostala s Katie do pěstní potyčky a Katie vyhrála – a Katie teď měla na pokoji 3C tři spolubydlící, které, jak musela sama uznat, zase nebyly tak beznadějně. Idlewild byla internátní škola poslední volby, kam rodiče odkládali svoji hanbu, svá selhání a své vzdorovité dcery. Ležel ukrytý v hustých vermontských lesích a vychovával jen sto dvacet studentek: nemanželských dcer, potomků z prvního manželství, dětí služek a přistěhovalců, děvčat, která odmítala poslušnost a nechtěla se učit. Většina z nich s ostatními bojovala a nikomu nedůvěřovala, ale Katie v koutku duše chovala zdráhavý dojem, že jedině tahle děvčata jí rozumějí. Když jim vyprávěla, kolikrát utekla z domova, jen znuděně krčila rameny.

Jednou po večerce seděla v posteli a snažila se zpod polštáře vyhrabat krabičku cigaret, kterou si tam schovala. Byl říjen a do jediného vysokého okna v jejich pokoji šlehal provazce ledového podzimního deště. Zabušila na palandu nad svojí hlavou. „Hej, Cecil.“

„Co je?“ Cecil samozřejmě nespala. To Katie poznala podle jejího dechu.

„Chci ti vyprávět strašidelnou historku.“

„Fakt?“ Ozvalo se zašustění a pak Cecil vykoukla přes okraj palandy dolů na Katie. „O Mary Handové?“

„To ne,“ ozvalo se z horní palandy na protější straně pokoje. „O Mary Handové už ne!“

„Tiše, Roberto,“ řekla Cecil. „Vzbudíš Soniu.“

„Já jsem vzhůru,“ promluvila Sonia, která se na lůžku pod Robertou choulila do příkrývky. V polospánku byl její francouzský přízvuk mnohem zřetelnější. „Nemůžu spát, když všechny mluvíte.“

Katie vyklepala z krabičky cigaretu. Všem čtyřem bylo patnáct let. V Idlewildu už dávno zavedli dělení podle věku, jelikož starší děvčata měla sklony ubližovat mladším, když s nimi bydlela v jednom pokoji. „Mám v učebnici latiny Mary Handovou,“ řekla. „Koukněte.“

Vytáhla zpod postele knihu, zatuchlou a starou několik desetiletí, a malou baterku. Baterky byly v Idlewildu zakázané, ovšem to všechny dívky bez výjimky ignorovaly. Katie si ji přidržela a rychle listovala učebnicí, až našla stránku, kterou hledala. „Vidíte?“

Cecil slezla z palandy. Ze všech čtyř měla největší prsa, a tak si s sebou vzala přikrývku a stydlivě si ji hodila přes ramena. „Aha,“ pronesla, když si prohlížela místo v knize, kam Katie svítila baterkou. „V učebnici gramatiky mám to samý. Nebo je to aspoň hodně podobný.“

„Co je to?“ Roberta si sedla na posteli a pod lemem noční košile, z níž dávno vyrostla, jí vykukovala štíhlá lýtka. Světle hnědé vlasy měla spletené na zádech do tlustého copu. Neslyšně seskočila na podlahu a nakoukla Cecil přes rameno. Katie slyšela, jak se tichounce zajíkla.

Na okraji stránky, na uzounkém proužku prázdného místa, stál vzkaz napsaný tužkou.

Viděla jsem Mary Handovou z okna pokoje 1G v Clayton Hall.

Procházela se po hřišti.

Středa, 7. srpna 1941. Jenny Bairdová.

Při pohledu na vzkaz se Katie zvláště svíral žaludek. Ucítila závan strachu, který odmítala dát najevo. O Mary Handové tu každý věděl, jenže teď jako by díky těm slovům psaným tužkou byla jaksi skutečnější. „Tohle asi není vtip, co,“ pronesla. Nešlo o otázku, spíš konstataování.

„Ne, vtip to není,“ odušila Cecil. „Já mám v gramatice napsáno Záchody, třetí patro, na konci západní chodby, viděla jsem Mary. A to je z roku 1939.“

„Je to vzkaz.“ To promluvila Sonia, která mezitím taky vstala a nahlížela Robertě přes rameno. Pokrčila rameny a zase se vrátila k posteli. „Já už jich taky pár viděla. Asi se tu nikdy neměnily učebnice.“

Katie listovala plesnivými stránkami své učebnice latiny. Na titulní straně stál rok vydání 1919, stejný rok, kdy otevřeli tuhle školu. Zkusila si ji představit, jak tenkrát asi vypadala: budova zářící novotou, čisťounké, čerstvě ušité uniformy, nové učebnice. Dnes, v roce 1950, Idlewild připomínal spíš stroj času, místo, kde nikdy neslyšeli o atomových bombách ani televizi. Jistým bláznivým způsobem bylo pochopitelné, že si tu dívky předávaly svoje moudra pomocí vzkazů v učebnicích, z nichž na ně jinak cíhaly seznamy bitev války za nezávislost a chemické složení jódové tinktury. Učitelky se do učebnic nikdy nedívaly a nikdy je nevyhazovaly. Když někdo chtěl holky, které teprve přijdou, varovat před Mary Handovou, nejlepší bylo napsat to do knížky.

Z okna pokoje 1G v Clayton Hall... Katie rozškrtila sirku a zapálila si cigaretu.

„To bys neměla,“ řekla Roberta zdráhavě. „Ucítí to Susan Bradyová a pak budeš mít průser.“

„Susan Bradyová je v limbu,“ odpověděla Katie. Susan dělala na třetím patře koleje dohlážitelku a brala ten úkol strašně vážně, takže ji každý nenáviděl. Katie zhasla baterku a všechny čtyři pak seděly potmě. Roberta hodila na zem polštář a seděla opřená o úzkou skříň. Sonia tiše přešla k oknu a otevřela ho, aby vyvanul kouř.

„Takže,“ obrátila se Cecil ke Katie, „tys ji viděla?“

Katie pokrčila rameny. Teď litovala, že o tom vůbec začínala; tyhle holky znala, ale ještě ne dost na to, aby jim důvěřovala. Když se znova dívala na vzkaz ve své učebnici, vyvedlo ji to z rovnováhy. Potíž byla v tom, že sama nevěděla jistě, co se jí vlastně přihodilo. Přála si, aby se to dalo popsat jednoduše tak, že v koupelně potkala školní strašidlo. Tehdy jí to připadalo skutečné, ale nedalo se to popsat slovy. S námahou polkla a změnila téma. „Myslíte, že sem chodila do školy?“ zeptala se ostatních děvčat.

„Slyšela jsem, že ano,“ odpověděla Roberta. „Mary van Woortenová z hokejového týmu tvrdí, že Mary Handová umřela, když ji jednou v noci zavřeli venku. Bylo to v zimě. Prý se ztratila.“

„Už to musí být fůra let.“ Cecil vlezla do postele ke Katie a opřela se o polštář. „Slyšela jsem, že v noci ťuká na okna a snaží se dostat dovnitř. Že prosí holky, aby šly za ní ven, ale když to uděláš, tak umřeš.“

Se Cecil bydlela Katie v pokoji nejdéle, takže toho o ní nejvíc věděla. V Cecil se dalo číst jako v otevřené knížce. Byla nemanželskou dcerou bohatého bankéře, který ji zplodil s jednou z komorných. Většinu života se potloukala po internátech, zajímavé ale bylo, že k otci nechovala žádnou zášť. A s matkou, která teď pracovala jako hospodyně u jedné rodiny v Bostonu, si rozuměla. Tohle všechno Katie prozradila už při prvním setkání, dřív než si stihla pověsit kabátek se školním odznakem a odložit hokejku.

„Někdy je prý slyšet, jak zpívá na hřišti, když se mezi stromy honí vítr,“ dodala Roberta. „Ukolébavku nebo tak něco.“

Tohle Katie ještě neslyšela. „Někdo ji slyšel?“

Roberta pokrčila rameny. V Idlewildu byla teprve čtyři měsíce, zatímco jiné dívky tu strávily nejméně rok, a Sonia dokonce tři. Roberta byla inteligentní děvče se sportovním nadáním, i když celkem málomluvné. O jejím domově nikdo nic nevěděl. Katie nemohla pochopit, co dělá zrovna tady, ale z Robertiných častých vzdálených pohledů, kdy vypadala, že bloudí v dálce nebo sleduje svět zpoza tlusté opony – ten pohled byl u děvčat v Idlewildu dost obvyklý – Katie usoudila, že to zřejmě má svůj důvod. „Já sama jsem ji nikdy neslyšela, a to chodím na trénink čtyřikrát do týdne.“ Nato se Roberta jako obvykle obrátila k Sonie. „Sonio, co si o tom myslíš ty?“

Jestli Cecil byla průzračná jako studánka, o Sonie platil pravý opak. Byla bledá, vyzáblá a tichá, držela se dál od davu i spleťtých vztahů mezi jednotlivými partami a působila až příliš izolovaně a odloučeně, dokonce i na dívku z Idlewildu. Do Ameriky přišla z Francie a v poválečných letech, kdy mnohé z dívek ztratily otce či bratra, nebo se jejich mužští příbuzní vraceli ze zajateckých táborů, se jí nikdo na minulost nevyptával. V Idlewildu byla nejdéle ze všech.

Sonia působila zcela samostatně, jako by jí k životu úplně stačilo to, co se jí odehrávalo v mysli. Svižnou, zdatnou a elegantní Robertu Sonia z nějakého důvodu zcela uchvátla, takže často trávily čas pohromadě. Panovala mezi nimi taková harmonie, až jim to Katie záviděla. Katie podobný soulad nikdy nepoznala. Vždycky byla ten typ, který nemá kamarádky, jen obdivovatelky.

Sonia krátce zachytila Katiin pohled a pokrčila rameny. Dokonce i v noční košili z jejího gesta čísel evropská rezervovanost. „Nemám žádnou slabost pro duchy,“ pronesla svým sladkým, melodickým přízvukem, „ačkoli jsem jako všichni ostatní už slyšela, že chodí v černých šatech se závojem. Divné oblečení, když člověk bloudí venku ve sněhu.“ Očima, jimž ani v potměném pokoji nic neuniklo, spočinula na Katiině tváři. „Tys něco viděla. Nebo ne?“

Katie uhnula pohledem k cigaretě, na kterou málem zapoměla. „Slyšela jsem ji,“ odpověděla. Zadusila oharek o zadní stranu měděné medaile pro nejlepší studentku druhého ročníku, kterou tu kdosi nechal, a zamáčkla ho palcem.

„Tys ji slyšela?!“ opakovala Cecil.

Katie se nadechla. Připadalo jí, že povídat jim o Mary Handové je totéž jako vyzradit nějaké rodinné tajemství. Vyprávět potmě strašidelné historky byla jedna věc, ale otevřít před tělocvikem skříňku a cítit, že ji něco chce zase zavřít... to bylo něco úplně jiného. Pak tu byly ty drobnosti, třeba když měla pocit, že ji někdo sleduje, nebo když na chodbě prošla závanem chladu; člověk si nebyl jistý, že to skutečně zažil, a bylo mu trapné o tom začínat. Tohle ale bylo jiné a Katie cítila nutkání to vyslovit nahlas. „Bylo to na nádvoří, na cestičce, co vede kolem jídelny.“

Dívky pokývaly hlavou. Hlavní budovy školy ze tří stran obklopovaly nádvoří s náhodně vysázenými stromy, které se neudržovaly, a kamennými cestičkami porostlými plevelem. „Tam mě to vždycky děsí,“ poznamenala Cecil. „Ta část u zahrady.“

Katie to děsilo taky. Zahradu nikdo neměl rád, přestože jim výukový plán ukládal každý týden hodinu práce na zahradě, kde se musely

znechuceně hrabat ve vlhké hlíně páchnoucí hnilobou. Dokonce i učitelky se tomu místu vyhýbaly na sto honů. „Po večeři jsem vyklouzla na cigárko a sešla jsem z cestičky, aby mě neviděla Peabodyová – však víte, že si tam taky chodí zakouřit, i když se to nesmí. Stála jsem pod velikým javorem a prostě jsem to cítila. Někdo tam byl.“

Cecil se fascinovaně naklonila dopředu. „A nic jsi neviděla?“

„Slyšela jsem hlas,“ řekla Katie. „Bylo to – ne, nezdálo se mi to. Vpravo, těsně vedle mě, jako by někdo stál. Slyšela jsem to úplně jasně.“

Pořád si ještě pamatovala tu chvíli pod javorem, kdy stála na koberci ze spadáných listů. Upustila cigaretu na zem a zježily se jí chloupky za krkem, když z místa za jejím pravým uchem zazněl ten hlas. Idlewild byl starodávný a děsy, které tu žily, jakbysmet. Katie si až do té chvíle myslela, že ví, jak vypadá strach. Ale když promluvil ten hlas, pochopila, že tenhle strach je dávnější, větší a mocnější, než si uměla představit.

„No a?“ naléhala Roberta. „Co řekla?“

Katie si odkašlala. „Ani se nehni,“ odpověděla.

Všechny se na chvíli odmlčely.

„Panebože...“ vydechla Cecil.

Bylo to zvláštní, ale Katie se v té chvíli podívala na Soniu. Ta seděla na podlaze opřená o zeď pod oknem, útlé nohy skrčené a kolena přitážená k bradě. Byla tichá jako pěna a ponořená do stínů, takže Katie ani nemohla rozpoznat, jestli se na ni dívá, nebo ne. Někde v dálce bouchly dveře a cosi začalo ťukat do stropu, jako by nahoře odkapávala voda.

„Proč?“ zeptala se Sonia měkce a zpěvavě. „Proč ti řekla zrovna to?“

Katie důrazně pokrčila rameny, až ji v nich zabořilo, i když byla tma a nikdo to nemohl vidět. „Jak to mám vědět?“ vyštěkla, ale pak svůj ostrý tón ovládla. „Byl to jenom hlas, nic víc nevím.“

Lež, samá lež. Ale to přece nějaký prastarý duch nemohl vůbec tušit?! Ani se nehni. Nemohla o tom mluvit. S nikým. Ještě ne.

„Cos udělala?“ zeptala se Roberta.

Tahle otázka měla snazší odpověď. „Utíkala jsem, jako když by mi hořelo za prdelí.“

Jedině Cecil, opřená o čelo její postele, nad tím výrazem nesouhlasně zamlaskala. Na nemanželského potomka měla celkem škrobenou výchovu. „Já bych taky utekla,“ připustila. „Jednou jsem viděla malého kluka. Ještě u Ellesmereových.“ Ellesmereovi, to byla rodina jejího bohatého otce, ačkoli Cecil jeho příjmení nenosila. „Jednou jsem si hrála na zadním dvorku, když byla matka v práci. Kouknu nahoru a v horním patře sedí v okně kluk a civí na mě. Mávla jsem na něj, ale neodpověděl. Když jsem se pak ptala mámy, proč tomu klukovi nedovolí hrát si taky venku, zatvářila se strašně divně. Řekla mi, že vidím přeludy, a ať už o tom klukovi nikdy nemluví, hlavně před Ellesmereovými. Potom už jsem ho nikdy neviděla. A pořád mi vrtá hlavou, kdo to byl.“

„Mně zase babička vyprávěla o duchovi, co bydlí na půdě,“ přidala se Roberta. „Hýbal tam nahoře s nábytkem sem a tam a dělal hrozný kravál. Tvrdila, že někdy v noci leží v posteli a poslouchá, jak po podlaze tahá truhly a prádelníky. Máma vždycky říkala, že je jenom moc stará a chce být zajímavá, ale jednou v létě jsem u ní dva týdny bydlela a slyšela jsem to. Bylo to přesně, jak říkala – někdo tahal nábytek po podlaze a taky zvedal a pokládal na zem starou mosaznou stojací lampu, pořád dokola. Ráno jsem se jí ptala, jestli to nedělá dědečkův duch, a ona se na mě jenom koukla a řekla: „Ne, drahoušku. To je něco mnohem horšího.““ Odmlčela se. „Už jsem tam nikdy znovu nejela. Ten rok o Vánocích babi umřela a máma ten dům prodala.“

„A co ty, Sonio?“ zeptala se Cecil. „Vidělaš někdy ducha?“

Sonia narovнала tenké nohy a postavila se. Pak pevným pohybem zavřela okno. Studený vzduch přestal pronikat do pokoje, ale Katie se přesto otrásla.

„Mrtví jsou mrtví,“ řekla. „Duchové mě nezajímají.“

Katie takřka ve tmě pozorovala její siluetu. Ta slova zněla pohrdavě, ale Sonia neřekla, že na duchy nevěří. Neřekla, že nikdy žádného neviděla. Neřekla, že podle ní neexistují.

Ona to věděla. Stejně jako to věděly všechny.

Do okna znovu zabušil déšť. Ani se nehni, řekl zase ten hlas v Katii-ně hlavě. Ani se nehni. Pevně se objala rukama a zavřela oči.

KAPITOLA 3

Barrons, Vermont listopad 2014

„Jonasi!“ Další den ráno Fiona vešla do stísněných prostor redakce časopisu Rytmus Vermontu. „Věděl jsi, že se bude rekonstruovat Idlewild Hall?“

Hlavní místnost byla prázdná, ale dveře do Jonasovy kanceláře byly pootevřené a ona věděla, že tam je. Vždycky tam byl. Prosmýkla se mezi směsicí stolů a stohy kartonových krabic, jichž tu bylo plno, a zamířila rovnou do jediné soukromé kanceláře v redakci, do doupěte majitele a šéfredaktora.

„To jsi ty, Fiono Sheridanová?“ ozval se zevnitř hlas. „Už jsem tě neviděl kolik dní.“

Došla ke dveřím a nakoukla k němu. Skláněl se nad stolem a zblízka si prohlížel nějakou fotografii. Za ním stál bez povšimnutí vypnutý počítač. Typický Jonas. „Tím líp pro tebe, že u tebe nejsem zaměstnaná,“ odušila.

Zvedl k ní oči. „Jsi na volné noze. To se počítá.“

Fiona se bezděčně usmála. „Jenom když si odmyslíš zdravotní pojištění.“

Upřel na ni nehybnou tvář, ona ale věděla, že si jen dělá legraci. Jonasu Cooperovi bylo okolo padesátky, prošedivělé hnědé vlasy si česal z čela do úhledných, působivých vln a nad pronikavýma očima mu

trčelo obočí, připomínající dvě symetricky umístěná lomítka. Na sobě měl u krku rozepnutou červenočernou kostkovanou košili, pod níž vykukovalo tílko. Spolu s manželkou koupil Rytmus Vermontu před víc než deseti lety a od rozvodu, k němuž došlo před rokem, se ho snažil udržet nad vodou. „Máš pro mě článek?“ zeptal se.

„Nemám,“ odvětila Fiona. „Jeden jsem ti dodala v pátek. Tvrdils, že mám vyčerpaný rozpočet.“

„Pro tohle číslo jo. Ale budou další.“

Prozatím, pomyslela si. Rytmus Vermontu byl jen jedním z několika místních časopisů, pro které psala, a stejně jako ony se rval o každého čtenáře. „Co to máš?“ zeptala se a ukázala na fotku.

„Místní fotografka,“ odušil. Znovu se podíval na obrázek a pokrčil rameny. „Bydlí v East Charlotte. Nedělá špatné věci. Možná jí vydám profilový článek, jestli splaším někoho, kdo by ho napsal.“

„To ne. V žádném případě.“

„Proč ne?“ Jonas se ve starém kancelářském křesle zaklonil dozadu a hodil fotku na hromadu.

„Protože jsem ti právě dodala článek o řemeslném sýru. Takže mám pro tenhle měsíc splněno.“

Jonas na ni upřel pohled, který říkal: vím, že lžeš. Měl pravdu. Fiona uměla skvěle psát o obyčejných věcech a netrpěla přehnanými ambicemi ohledně „velké novinářiny“. Článek o fotografce nechtěla dělat proto, že fotografové se jí pokaždé vyptávali na otce. „Zvaž to,“ nedal se. „Jestli to vyjde, tak možná vystrachám ze slamníku ještě nějaký peníze. Jo, a cos to tady vykřikovala, když jsi přišla?“

Fiona cítila, jak se jí zrychluje tep. Jako by se chystala mluvit o něčem zakázaném. „Idlewild Hall,“ vypravila ze sebe. „Slyšela jsem, že se bude opravovat.“

Jonas se zatvářil obezřetně a pak přikývl. „Nový majitel.“

„Kdo je to?“

„Margaret Edenová. Vdova po zesnulém investičním machrovi, Josephu Edenovi. Víš o něm něco?“

Tak trochu, měl něco do činění s krizí hypotečního trhu v roce 2008. Viděla jeho tvář ve zprávách. „A on ten pozemek koupil?“

„Ne. Umřel a koupila to jeho žena. Mám dojem, že se sem přestěhovala z New Yorku, aby na tu rekonstrukci osobně dohlédla.“

Fiony se jaksi dotkla, že o tom Jonas ví. „Christopherovi školu s pozemkem vlastnili celá desetiletí,“ řekla. „Už od roku 1979, kdy ji zrušili. Nikdo mi neřekl, že je na prodej. Ani že se bude opravovat.“

Jonasovi přelétl obličejem soucit. „To víš, můj barák to není,“ odvětil tiše. „A o té rekonstrukci se zatím jenom mluvilo. Vůbec jsem nemyslel, že by se do ní někdo vážně chtěl pustit.“

„No, už začali. Když jsem tam včera večer byla, na plotě jsem viděla ceduli.“

Jonas neodpověděl. V roce 1994 tady nebydlel, přistěhoval se sem až v době, kdy koupil časopis. Věděl ale o Debině vraždě i o tom, že se její tělo našlo v Idlewildu a že za ten zločin šel do vězení Tim Christopher. Tady to věděl každý. V Barronsu neexistovalo soukromí a nemohla ho očekávat ani rodina oběti nejslavnější vraždy v historii města. A dokonce i Jonas chápal, že Fioniny výpravy do Idlewildu představují cosi nezdravého.

„Neříkej to,“ varovala ho Fiona. „Prostě mlč.“

Zvedl ruce nad hlavu. „No jasně, tvoje věc. Já jenom vedu časopis.“

Asi minutu ho pozorovala a přitom cítila, jak jí důvěrně známé chvění z včerejší noci prochází celým tělem. „Tak co? Chceš teda ode mě nějaký článek?“ zeptala se. „Reportáž?“

„Proč se mi zdá, že když svolím, budu toho litovat?“

„Idlewild,“ prozradila mu. „O tom chci psát. Udělám rozhovor s Margaret Edenovou. Zjistím, jaké mají plány se školou. Projdu celý pozemek, pořídím fotky, všechno.“

„Paneježiši,“ vydechl Jonas. „Já nevím, Fiono.“

„Je to část místního koloritu,“ pokračovala a cítila, jak se jí rozehřívají tváře. „Nová škola, znovuzrození, nové pracovní příležitosti... Nikdo jiný o tom psát nebude. A je to stokrát lepší než článek o nějaké

fotografce. Tohle je přece přesně to, co pro Rytmus Vermontu potřebuješ!“ Podívala se mu zpřímá do očí. „Já to zvládnu, Jonasi,“ ujistila ho. „Přisahám, že jsem v pohodě.“

S úlevou se dívala, jak mizí jeho obezřetný výraz a jak se vlády ujímá chladně kalkulující vydavatel. Spolu s Emily koupili Rytmus Vermontu, protože měl punc nezávislého média, kde se střetávaly podnětné myšlenky a názory, jenže pod vedením jeho bývalé ženy se časopis změnil v bezzubý lifestylový plátek, který tiskne reklamy na svíčky za dolar osmdesát a ručně šité příkrývky za pět tisíc. Jonase to odjakživa mrzelo, on měl vyšší ambice. Právě proto dál dával práci Fioně v naději, že se dokáže zahryznout do tématu stejně jako její slavný táta. „Připouštím, že je to zajímavé, ale na tak rozsáhlou věc nemám rozpočet.“

„Napíšu to nablind,“ řekla. „Fotky si pořídím sama. Nemusíš ten článek ode mě ani kupovat, stačí tvoje svolení, že až budu Margaret Edenové volat, můžu říct, že pracuju pro Rytmus. Snáz se k ní dostanu.“

„Rozumím. A co z toho budu mít, když ti dovolím prokazovat se jménem mého časopisu?“

„Budeš mít přednostní právo ho ode mě koupit.“ Počkala, až si to rozmyslí. Najednou ji popadla netrpělivost. „No tak, Jonasi. Ty víš, že je to skvělý kšeft.“

Vypadalo to, že se rád nechá přesvědčit, ale řekl: „Budeš ode mě chtít ještě něco, je to tak?“

„Ano,“ přisvědčila Fiona a oddechla si. „Chci se pohrabat v minulosti. Pustíš mě do archivu?“

Rytmus Vermontu poprvé vyšel jako xeroxový časopis v roce 1969. Všechna čísla se uchovávala v řadě otlučených dřevěných registraček, které se stěhovaly pokaždé, když redakce měnila svoje sídlo. Teď stály vyrovnané u zadní stěny kanceláře. Nahoře někdo zapomněl talířek s plesnivým zbytkem donutu a hrnek od kávy.

„Taky bys mohla jít do knihovny,“ poznamenal Jonas skepticky, zatímco Fiona vytahovala šuplíky s nejstaršími čísly. „Tam bys toho o Idlewildu našla víc než tady.“

„V knihovně mě každý zná,“ odtušila Fiona. Ucítila zatuchlý pach složek a to jí na chvíli zvedlo náladu. „Kdyby se dozvěděli, co hledám, už by to nebylo žádné tajemství.“

To byla pravda. Slavný novinář Malcolm Sheridan byl v Barronsu něco jako legenda a Fiona, dnes jeho jediná dcera, po něm zdědila typicky zrzavou hřívu. V barronské knihovně měli šikovný personál, jenže nepočetný, takže vzhledem k četným Fioniným návštěvám v uplynulých letech ji už všichni knihovníci bezpečně poznali.

„Tak fajn,“ řekl Jonas. „A proč to chceš vlastně držet pod pokličkou? Neříkej mi, že je o ten materiál takový zájem.“

Věnovala mu významný pohled přes rameno.

On jí ho oplatil. „Nikdy jsem neviděl novináře, co by se bál knihovníků.“

„Tak to asi neznáš žádného novináře se zajímavou rodinnou minulostí,“ odpověděla Fiona a snažila se, aby to znělo úplně bezstarostně. „Nenávídím řeči. Můžu čerpat i z jiných zdrojů, hlavně z internetu.“

Za jejími zády se na chvíli rozhostilo ticho. Vytáhla mezitím šuplíky z let 1969 až 1979. „Jestli potřebuješ víc zdrojů, mohl by pomoci tvůj táta,“ navrhl. „Vždyť víš.“

„Vím.“ Fiona prudce zavřela šuplík. „Stejně se za ním už brzy chystám. Zeptám se ho.“

„Dobře. Hlavně ty složky v pořádku vrať. A Fiono...“ Jonas pokrčil rameny. „Jak jsem řekl, je to čistě tvoje věc, ale připrav se, že narazíš na spoustu zmínek o Christopherových. Tomu se nedá vyhnout.“

Měl pravdu. Předtím, než jejich syna poslali do vězení za vraždu, bývali Christopherovi nejbohatší a nejvýznamnější rodina v Barronsu. Bylo dost pravděpodobné, že třeba právě ve složce, kterou držela v ruce, najde článek o Timových rodičích. Byla připravená tuhle

hranici překročit, když to bude nutné. „Jak jsem řekla,“ opáčila směrem k Jonasovi. „Jsem v pohodě.“

Jonas vypadal, jako by měl na srdci ještě něco jiného, ale nakonec řekl jen: „Pozdravuj ode mě tátu.“

„Vyřídím.“ Malcolm Sheridan byl Jonasův žurnalistický idol a právě díky tomuto obdivu dál pracovala pro Rytmus Vermontu. „Ozvu se,“ dodala a vděčně mu cestou ke dveřím zamávala složkami.

Byl větrný, podmračený den a slunce mělo co dělat, aby se aspoň paprskem dostalo skrze mraky. Zářivé listí, které už povětšinou opustilo stromy, bledlo a měnilo barvy dohněda. Vítr navál Fioně kupičku javorových listů na čelní sklo, takže než nastoupila do auta, shrnula je dlaní.

Když startovala, ve zpětném zrcátku na okamžik zachytila svůj odraz – zrzavé vlasy, oříškové oči, bledá pleť, první známky vrásek kolem očí prozrazující jejích sedmatřicet let – a raději se odvrátila. Už by se pomalu měla začít zajímat o mejkap. Možná by taky měla trochu rozšířit svůj šatník, který se skládal z džínsů, pohorek a prošíváné bundy, aspoň do doby, než udeří skutečná zima. Hodila složky na sedadlo spolujezdce a zamířila do centra Barronsu.

Střed města tvořilo několik zachovalých historických budov, které obvykle přilákaly pár projíždějících turistů. Kolem něj ležely nuzné čtvrti s obyvateli doufajícími, že oni turisté si jaksi nevšimnou jejich rozpadající se verandy a hromady palivového dřeva zdobící příjezdovou cestu. Fiona minula budovu knihovny obloženou prkny a o nějakých osm set metrů dál sprejem nastříkanou ceduli propagující prodej podzimních dýní, ačkoli Halloween byl až za pár týdnů. Na náměstí uprostřed města projela kolem staré radnice a pokračovala dál po New Street až k policejní stanici.

Zastavila na nevelkém parkovišti před ní a vytáhla z auta složky. Nikdo tu nebyl, v nízké budově čtvercového půdorysu neviděla žádný pohyb. Stanici postavili někdy v sedmdesátých letech, kdy se Barrons

konečně rozrostl natolik, že si mohl zažádat o přidělení policejní jednotky. Pod starými duby před budovou byly dva piknikové stoly. Fiona se na jeden z nich posadila, nohy si hodila na sedátko a vytáhla telefon. Napsala zprávu Jamiemu: Jsi tam?

Nechal ji čekat celých pět minut. Začala tedy procházet první složku, když vtom odpověděl: Jdu ven.

Fiona zastrčila telefon do kapsy a znovu obrátila pozornost ke složkám. Dával si načas, protože tím chtěl naznačit, že je ještě naštvaný kvůli včerejšku, ale nakonec se rozletěly vchodové dveře a Jamie se objevil. Přes uniformu měl hozenou teplejší podzimní parku.

Fiona vzhlédla a sledovala ho. Bylo těžké ho ignorovat, to si musela připustit. Jamie Creel, barronský policista, syn a vnuk velitelů u vermontské policie, měl špinavě blond vlasy, tmavomodré oči a medově zlaté strniště na tvářích. Byl mladší než ona – jeho devětadvacet k jejím sedmatřiceti. Teď s nenucenou elegancí kráčel k ní, jen se trochu choulil před větrem.

„Máš moc práce?“ zeptala se Fiona, když přišel blíž.

Pohodil rameny. „Psal jsem hlášení.“ Nechal uvnitř čepici a vítr mu cuchal vlasy. Zastavil se kus před piknikovým stolem, nohy rozkročené a ruce v kapsách, jakoby připravený na nepříjemný rozhovor.

„Přijela jsem se omluvit,“ řekla.

Zvedl obočí. „Za co?“

„Že jsem tě v noci vyděsila. Že jsem odjela.“

Přimhouřil oči. „Ale ve skutečnosti tě to nemrzí,“ poznamenal.

„Přesto se ti omlouvám.“ Upřeně se mu dívala do očí. „Myslím to vážně. Dobrý?“

Neodpověděl, ale ukázal rukou na složky v jejím klíně, kde je přidržovala rukou, aby je vítr neodfoukl. „Co to je?“

„Archiv Rytmu Vermontu. Pátrám po minulosti Idlewild Hall.“

Jamie uvolnil postoj a přešel si rukou po tváři. „Tohle má co dělat s tím včerejškem, že jo? Ale no tak, Fiono.“

„Tohle je dobrý,“ hájila se. „Budu psát reportáž.“

„O Idlewildu?“

„O té rekonstrukci a o nové škole.“ Sledovala jeho výraz. „To přece dobrý nápad.“

„Pro někoho možná jo. Ale pro tebe?“

„Nedělej si hlavu, už jsem velká holka. Zvládnu to.“

„Včera večer jsi to nezvládla,“ namítl. „Byla jsi zralá na cvokaře.“

Ano, byla to opravdu dost divná epizoda, ale nelitovala toho. Díky výletu na Old Barrons Road se v ní cosi uvolnilo. Temná silueta Idlewildu se odedávna rýsovala v krajině její mysli, kde připomínala mlčenlivé, hrozné zjevení. Dvacet let dělala všechno možné, jen aby o něm nemusela mluvit, ale teď to byl podobný pocit jako pouštní žilou, jako cosi bolestivého a současně nezbytného. „Dneska je mi líp,“ řekla a dlaní poklepala na desku stolu vedle sebe. „Pojď si sednout.“

Vzdychl, ale popošel ke stolu. Fiona ho sledovala s oním pocitem neskutečnosti, který ji občas při pohledu na Jamieho přepadl, dokonce i dnes. Před rokem měla hroznou noc, cítila se osamělá a utápěla se v sebelítosti a žalu nad Debinou smrtí. Ocitla se v jednom baru, kde sama popíjela. Jamie si vytáhl barovou stoličku vedle ní. Byl pohledný, tělo samý sval, něco jako znechucený Adonis – kluk, co hrával za špičkový tým, pak se něco přihodilo a on si osvojil tichou obezřetnost divoké šelmy. Fiona odložila sklenku a dívala se na něho. Čekala, že něco řekne, ale Jamie si dával na čas. Zamyšleně se napil piva a pak ho odložil na pult. Čau, pozdravil ji.

Řekli si toho víc, ale to čau vlastně úplně stačilo. O dvě hodiny později spolu skončili v jeho posteli, což ji sice překvapilo, ale jaksi to odpovídalo její náladě. Předpokládala, že to bude láska na jednu noc, jenže on ji požádal o číslo. Když jí pak zavolał, potlačila úžas a souhlasila. A když jí zavolał znovu, souhlasila zas.

Nedávalo to žádný smysl. Policajti a novináři byli přirození nepřátelé, oni dva se nikdy neměli dát dohromady. V mnoha směrech si udržovali odstup. Jamie nepředstavil Fionu svým kolegům ani ji ne-

bral na společenské akce policejního sboru. A ona nikdy nepřekročila práh stanice. Když ho chtěla v pracovní době vidět, vždycky na něj čekala venku. Jedinkrát se viděla s jeho rodiči. Představil ji a proběhla chladná konverzace, která trvala jen pár minut. Také Fiona vzala Jamieho na návštěvu k Malcolmovi, ale jen proto, že na ni otec naléhal. Dělal mu starosti, když se doslechl, že jeho dcera chodí s poldou, ačkoli se jí do milostných záležitostí nikdy nemíchal. Jejich setkání proběhlo rozpačitě. Vlastně neměla ani ponětí, jaký obrázek si jeden o druhém udělal.

A přece byla Jamieho práce jedním z důvodů, proč se jí líbil, tedy kromě toho, že se narodil v Barronsu a měl ho prostě v krvi. V každém dosavadním vztahu za sebou vláčela těžký balvan své minulosti, musela vysvětlovat, co se přihodilo Deb, pořád omílat co, proč a jak. Muži se obvykle snažili být chápaví a tolerantní, jenže Deb byla pořád mezi nimi jako neviditelná zeď, kterou se Fioně nedařilo překonat. Jamiemu nikdy nemusela nic vykládat. Když ji oslovil v tom baru, věděl, s kým má tu čest: jeho otec vedl místní policii v době, kdy byla Deb zavražděna. Nikdy mu nemusela nic vysvětlovat, protože on už všechno věděl.

I přes všechny komplikace tedy s Jamiem měli pohodový vztah. Natolik pohodový, že Fiona byla připravená dělat ústupky. Byl inteligentní a měl nenápadný smysl pro humor. Co viděl on na ní, tím si nebyla tak jistá a ani se neptala; snad v tom byl sex – ten byl obzvlášť skvělý – nebo jejich kamarádství. Věděla jenom to, že by si radši nechala useknout ruku rezavou mačetou, než by se pouštěla do hovorů na téma „jak to s námi bude dál“.

Teď se posadil vedle ní na piknikový stůl a zkřížil dlouhé nohy. „Tobě jde o něco jiného,“ pronesl věcně. „Tak mluv.“

„Budovy a pozemky Idlewildu,“ přiznala se. Nemělo smysl chodit kolem horké kaše. „Co o nich víš?“

„Jenom to, co ví každý.“

„Kecáš. Víš všechno. Začni hezky od začátku.“

Jamieho otec i děd byli policejními veliteli města Barronsu. Rodina Creelových tu byla po desetiletí nepostradatelná, znali každou zdejší rodinu, od bohatých špiček až na dno. Tohle bylo pro Fionu svým způsobem nepochopitelné. Jamie byl oddaný svojí práci a měl inteligentní mozek, kterému neunikl žádný detail, pokud šlo o jeho rodné město. Teď stačilo počkat, až v útrobách svého systematického mozku vyvolá ten správný adresář a začne povídat.

„No, tak se na to mrkneme. Idlewild postavili těsně po první světové válce, aspoň myslím, pro osiřelé dívky z rodin vojáků. Za léta existence vystřídal různé majitele, ale studentek měli čím dál míň. Rodina Christopherových školu koupila v roce 1979, poté co ji zrušili.“ Když vyslovil příjmení vraha její sestry, ani se na ni nepodíval. Pochopila, že je ponořený do historie. „Christopherovi v té době skupovali pozemky jak šílení,“ pokračoval. „Řek bych, že chtěli být něco jako pozemkoví magnáti. Něco z toho, co pořídili, vynášelo, něco ne. Idlewild rozhodně patřil do té druhé kategorie.“

„Proč?“ zeptala se Fiona. Něco o tom už věděla, ale chtěla, aby mluvil dál.

Jamie pokrčil rameny. „Zkusili všechno možný, ale bez úspěchu. Našli finančního partnera, ale ten z projektu vycouval i s prachama. Nemohli nikoho sehnat. Odjakživa šly zvěsti, že v té škole straší. Když jde o stavební projekt, tak to zní směšně, ale já myslím, že se v tom Christopherovi přepočítali. Fakt je, že Idlewild zdejší lidi odjakživa něčím děsí. Nikdo se k němu nechce ani přiblížit. Christopherovi měli jiný projekt, na kterých zbohatli – nebo spíš, na kterých zbohatli ještě víc –, takže se na Idlewild nakonec vykašlali a nechali ho tak.“

Fiona si vybavila Idlewild v dobách, kdy dospívala. Když přespávala u kamarádek, vyprávěly si všelijaké historky, a později se navzájem hecovaly, která se tam po setmění odváží. Na duchy nikdy doopravdy nevěřila a měla za to, že její kamarádky jakbysmet, ale z opuštěných zdí Idlewild Hall vyzářovalo cosi znepokojivého, o tom nebylo pochyb. Rozpadající se sloupové před vchodem, přerostlý břecťan za-

krývající okna a podobně. Ale ať to vypadalo sebestrašidelněji, až do té vraždy to bylo celkem normální místo. „A potom umřela Deb,“ vybídla Jamieho k dalšímu vyprávění.

„A Christopherovi se odtud vypařili,“ navázal Jamie. „Časy, kdy byli nejváženější rodinou v Barronsu, byly pryč. Sotva Tima zatkli, Henry – jako jeho táta – začal skoro ze dne na den zvedat kotvy. A než Tima v procesu odsoudili, rozprodal všechno, co mohl, a celá rodina se odstěhovala do Colorada. Pořád tam bydlí, pokud vím.“

Fiona upírala oči na svoje ruce. Deb z toho byla v sedmém nebi, když začala s Timem Christopherem chodit. Byl to vysoký, pohledný kluk z bohaté a významné rodiny. Jako dítě středostavovských intelektuálů se Deb nikdy necítila šťastná. „Ale Idlewild neprodali?“

„Nešlo to. Budovy už byly tak zchátralé, že neměly skoro žádnou hodnotu, a pozemky taky za moc nestojí. Navíc přišla ta krize v roce 2008. Určitě je dost potěšilo, když se najednou objevil ten nový kupec.“

„Margaret Edenová,“ pronesla Fiona. „Kdo to vlastně je?“

„Tak to netuším.“ Jamie jí věnoval omluvný úsměv. „Není zdejší, je z New Yorku. Slyšel jsem, že je to stará dáma, vdova se spoustou peněz, to je všechno.“

„Chtěla bych se s ní sejít.“

„Táta říkal, že žije sama, v ústraní. O všechno se stará její syn.“

„Tak se chci sejít s ním.“

„Fee!“ Jamie se celým tělem otočil k ní, aby na ni viděl. Přitom se o ni otřel kolenem a ona sebou skoro trhla. „Rozmysli si, co děláš,“ řekl. „O nic víc tě nežádám. Jenom si to dobře rozmysli.“

„Já jsem o tom přemýšlela,“ odpověděla mu Fiona. Zvedla jednu složku. „Chci jen vědět, proč se v dnešní době někdo rozhodne opravit Idlewild Hall. Peníze v tom určitě nebudou.“

„I dneska lidi posílají děti do internátu,“ namítl Jamie.

„Tady u nás? Víš stejně dobře jako já, jaká je v téhle oblasti průměrná mzda. Kdopak by asi posílal děcko do drahé internátní školy, jejíž rekonstrukce spolykala miliony dolarů? Margaret Edenová to nemůže

financovat všechno sama. Jestli má investory, tak kdo to je? A jakým způsobem na tom chtějí vydělat?“ Jedním z novinářských hesel jejího otce odedávna bylo, že peníze vládnu světem. Na všem, takřka bez výjimky, se dá nějak vydělat.

„Ty si myslíš, že je v tom nějaká levárna.“

„Myslím si, že ta škola je černá díra na prachy. Možná je ta paní Edenová praštěná nebo ji někdo zneužívá. Copak tobě na tom nic divného nepřipadá?“

Slezl ze stolu a znovu se postavil naproti ní. „Tak jo,“ připustil. „Divný to je. A nejspíš je to dobrý námět na článek. A nikdo jiný o tom zatím nepíše.“ Všiml si jejího vítězného výrazu a zakroutil hlavou. Tvářil se ale klidně a ona věděla, že ho přesvědčila. „Dej mi vědět, až seženeš Anthonyho Edena.“

„Anthony, to je ten její syn?“

„Jo. Bydlí prý v jednom z těch domů na Mitchell Place, v tom velkém na nároží. Tohle všechno sis ale mohla zjistit i sama, však víš.“

„Vím,“ odtušila Fiona a cítila, že se na něho usmívá. „Jenže dozvídat se věci od tebe mě baví víc.“

„Už musím zpátky,“ řekl. Zachytil její pohled a bylo to tam, ten elektrický oblouk, jiskření, které jako by nikdy nevyhasínalo. Fiona měla chuť se ho dotknout, ale kdyby je někdo zahlédl oknem stanice – a uvnitř vždycky někdo byl –, dal by to Jamiemu pěkně sežrat.

„Potom ti zavolám,“ vypravila ze sebe.

„Možná,“ řekl na to. Udělal krok dozadu, pak se otočil a vykročil ke stanici, jen jí krátce mávnul přes rameno. Když položil ruku na kliku, zarazil se. „Řekni to tátovi,“ zavolal na ni. „Ať se to nedozví od něko-ho jiného.“ A pak zmizel.

KAPITOLA 4

Roberta

Barrons, Vermont **říjen 1950**

Pršelo. Hřiště na pozemní hokej skrápěl drobný, chladný déšť, ale dívky měly hrát i dnes. V sedm hodin ráno slunce ještě nestačilo docela vyjít a světlo bylo zatím naředlé a řídké, ale dívky si oblékly uniformy z tlusté látky, zavázaly si tkaničky kožených bot a s hokejkami v rukou se řadily pod okapovou římsou, kde čekaly na povel.

Tuhle část dne měla Roberta nejradši. Do nohou a chodidel se jí zakusoval dosud klidný, ledový noční vzduch a probouzel ji k životu. Stromy lemující hřiště se černě tyčily proti obloze a z jednoho z nich se vznesla osamělá trojice havranů, kteří s jistotou zamířili do mraků. Jejich krákání se tichou ozvěnou neslo až k čekajícím dívkám. Jedinou odpovědí byl jejich těžký dech a občasná zakašlání do dlaně.

Kapitánkami týmů byly Ginny Smithová a Brenda Avertonová. Ty si teď tiše cosi povídaly v trávě před římsou, takže se Ginny v kudrnatých vlasech hromadily kapky deště. I Roberta klidně mohla být kapitánkou – pozemní hokej hrála lépe než Ginny s Brendou dohromady –, ale v Idlewildu byla teprve pár měsíců a ani Ginny, ani Brenda nejevily ochotu jí ustoupit. Robertě to nevadilo, pro ni bylo hlavní, že si zahraje.

„Sedmička!“ zavolala Ginny. S mávnutím ruky se otočila k dívkám a vydala se na jeden konec hokejového hřiště.

„Devítka!“ jako ozvěna se přidala Brenda a odvedla si druhou polovinu děvčat.

V Idlewildu samozřejmě nebylo devět družstev. Číselná označení vycházela z archaického, dávno vybledlého rozvrhu týmů, který kdysi dávno nějaká kapitánka načrtla tužkou a pověsila na stěnu v šatnách. Roberta patřila do týmu číslo devět a teď se poklusem vydala s hokejkou v ruce za ostatními. Brenda, již se pod sukni hokejového dresu tlusté nohy slyšitelně třely o sebe, na ně vykřikovala zápasovou strategii.

Potom se konečně mohla rozběhnout.

Tady v Idlewildu patřila k elitním hráčkám pozemního hokeje, k těm, které si tento sport vybraly jako svůj volitelný předmět – jedinou nepovinnou součást výuky. Dvaadvacet děvčat s hokejkami s výjimkou brankářek, náhradnice žádné. Ačkoli ještě před minutou působily rozespale, jakmile zápas začal, běhaly sem a tam s vervou dospívajících dětí, honily se za míčkem po hřišti, kroužily, blokovaly soupeřky a odřezávaly jim cestu. Vítězný tým nečekala žádná odměna, v Idlewildu neexistovala žádná soutěž ani liga, v níž by mohly hrát s jinými školami. Idlewild byl svět sám pro sebe, v hokeji i ve všem ostatním, takže dívky hrály jen proti sobě. Přesto se do hry pokládaly se stejnou energií, jako kdyby šlo o mistrovský turnaj.

Tady se Robertě vždycky zastavily myšlenky, všechno zmizelo a ona jen tak přebývala ve svém těle a vnímala, jak se synchronizovaně pohybuje. Na hřišti nebyly žádné žvanící hloučky, žádné party ani spiklenecké kroužky, žádné pomluvy ani lži. V ranním pološeru se hrálo takřka beze slov, všechny měly soustředěný výraz, slyšet byl jen jejich dech. Tehdy se jí nestýskalo po domově, nemyslela na svůj pokojík, na výhled z okna do čisté, uklizené ulice, na příkrývku, kterou jí ušila babička, na šperkovnici na prádelníku, kterou jí matka darovala ke třináctým narozeninám. Neodvážila se vzít si ji s sebou do Idlewildu, kde by ji ve společné ložnici mohly ty ostatní, cizí holky ukrást.

Pat Carriveuxová jí přihrála a Roberta s míčkem na hokejce vystřelila přes hřiště. Kličkovala mezi hráčkami zleva i zprava a boty jí čvachtaly a klouzaly po trávě. Svůj obvyklý cop měla už nasáklý vodou, déšť jí stékal po krku za límec, ale jeho chladný dotek na rozpalené kůži jí byl příjemný. Kroužila před bránou, ale Cindy Benshawová se rychlým pohybem dostala těsně k ní a Roberta uskočila, aby se s ní nesrazila. Cindy se podařilo sebrat jí míček z hokejky a utéct s ním. Roberta našla ztracenou rovnováhu a vydala se za ní.

Teď přímo letěla. Tělo měla rozehřáté, sotva cítila, jak se jí chodidla dotýkají země, v plicích ji pátil rychlý dech. Nic ji nemohlo zastavit. Už neměla před očima obličej strýčka Vana, bratra jejího otce, který se k nim přistěhoval loni, když ho opustila žena a ztratil práci. Strýček Van bojoval na plážích v Normandii a teď nemohl ani spát, ani pracovat. Na krku měl hrozivou jizvu, o které nikdy nemluvil, a jeho mozolnaté ruce připomínaly smrtící pařáty, i když je měl složené v klíně, zatímco hodiny a hodiny vysedával u rádia. Nemyslela na tu chvíli, kdy jednoho dne otevřela dveře do garáže a našla strýčka Vana, jak tam sedí schoulený v křesle a jak –

Robertě nad hlavou zakrákali havrani, na obličej jí dopadaly kapky deště a mísily se s potem, který jí stékal po spáncích. Tělo měla v jednom ohni a cítila čistou radost. Chtěla takhle běhat donekonečna.

Toho dne, když otevřela dveře garáže, křičela. A potom už znovu nepromluvila. Nejdřív dny, pak týdny, měsíce. Jakmile otevřela pusku, myšlenky se jí zastavily, zachvátila ji podivná prázdnota, která jí z hlavy vymazala všechna slova. Rodiče o ni dostali strach, a tak ji nejdřív vzali k rodinnému lékaři, aby vyšetřil, jestli není fyzicky nemocná. Pak zkusili jiného a nakonec ji – s trýznivou hanbou – odvezli k psychiatrovi. Roberta všechna vyšetření přestála ve strnulém mlčení. Věděla, že si všichni přejí, aby zase byla jako dřív, aby něco dělala, aby něco říkala, jenže Robertě se před očima pořád dokola objevovaly jen dveře garáže, jak se otevírají, a pak ta prázdnota. Nedomluvila jim všem vysvětlit, že ji slova opustila a ona nemá co říct.

A tak se dostala do Idlewildu. Rodiče netušili, jak si poradit s tvrdšíjnou puberťačkou, co odmítá mluvit, a jediné, co je napadlo, bylo vystrnadit ji z domu. Ani během prvního týdne svého pobytu tady Roberta nepromluvila. A pak jí jednoho dne učitelka položila otázku a ona na ni odpověděla hlasem, který zněl, jako když rezavý kbelík padá do studny. Byla to její první slova po dlouhých měsících a ona je pronesla v téhle příšerné internátní škole, kterou všechny studentky tak nenáviděly.

Bylo to jako zázrak, když ta slova vyslovila, a současně jí to připadalo přirozené. Vrata od garáže vídala v představách stále méně. A na hokejovém hřišti mizela z její hlavy úplně, vlády se ujímalo tělo a v mysli se jí rozhostil klid a mír.

Po první půli Brenda zahvízdala a vyhlásila přestávku. Dívky se pomalu trousily z hřiště. Roberta odhodila hokejku a na chvíli se opřela rukama o kolena, aby popadla dech, zatímco ji spoluhráčky mýjely. Vtom něco upoutalo její pozornost. Jako by zašustila látka. Obrátila hlavu v očekávání, že za sebou uvidí další hokejistku, která se zdržela, jenže tam nikdo nebyl. Otočila se zpátky, zírala do země a prudce oddechovala. Její spolubydlící teď už nejspíš vstávají, s ostatními se šourají chodbou do společné koupelny nebo do sebe vrážejí při oblékání ve stíněném pokoji.

V jejich společnosti Roberta mluvit dokázala. Zvykla si na ně, vypestovala si závislost na jejich neustálé blízkosti i drobných hádkách. Dovedla si je zřetelně vybavit: Katiinu smyslnou krásu a povznesečnost, Cecil s jemným zevnějškem a důvěřivou laskavostí, na kost vyzáblou a přesto nezdočnou Soniu, která uvnitř skrývala nějakou bolest. Mluvit s těmihle děvčaty a na tomhle místě jí nedělalo potíže, jenže když přijela na návštěvu matka – sama bez táty –, Roberta měla najednou svázaný jazyk a stěží hledala slova. Teď není vhodná chvíle, aby ses vrátila domů, řekla jí matka.

Koutkem oka opět zpozorovala ten pohyb. Teď už se narovnála a pořádně otočila. Pořád tam nikdo nebyl. Roberta si otřela čelo a spánky,

protože tak trochu doufala, že se jí jen uvolnil pramen vlasů, ačkoli ten pohyb jako vlasy vůbec nevypadal. Spíš jako když se otočí sukně, jako by kolem prošla dívka. Dokonce měla dojem, že zaslechla něčí kroky, i když to nebylo možné. Ostatní hráčky už ze hřiště odešly.

Otočila se směrem k hloučku, který se znovu shromáždil pod římsou, aby unikl dešti. Ginny k Robertě vyslala podezíravý pohled, ale nevybídla ji přímo, aby si pohnula. Roberta měla náhle pocit, jako by vrostla do země, i když už byla promočená na kost, nasáklé ponožky ji studily a pod vlněnou uniformou nepříjemně vychládal pot. Po hřišti se pohybovalo něco neviditelného. Ani Ginny, která se dívala přímo na ni, to nezahlédla.

Vtom za zády uslyšela rychlé, kradmé kroky a pak se odněkud ze stromů ozval nějaký hlas. Byl to zpěv.

Ó, snad už dnes, dnes tě stisknu v náručí, až se měsíc rozzáří...

Robertu začal pálit pot na spáncích a roztrásl se jí ruce. Znovu se otočila, ale viděla jen prázdné, deštěm zmáčené hřiště. Ginny se odvrátila a všechny ostatní dívky stály zády k ní, odpočívaly a tiše si povídaly.

Ó, snad už dnes, dnes tě stisknu...

Roberta nutila nohy k pohybu. Vzpíraly se a trásly jako starý rozvrzaný stroj, ale dokázala udělat jeden krok a pak druhý. Tu písničku znala. Často ji spolu s jinými válečnými hity hrávali v rádiu, v odpoledním programu Hvězdy pro veterány, který strýček Van každý den poslouchal. Jmenovala se „Mé sny jsou stále krásnější“ a ten den ji zrovna hráli. Melodie se odrážela od betonové podlahy garáže, když otevřela vrata.

... až se měsíc rozzáří...

Tohle ale nebylo z rádia ani z desky. Byl to hlas, který vycházel ze stromů – nebo ne, spíš z opačné strany hřiště –, jen sotva slyšitelný útržek zvuku, který okamžitě odvanul vítr. Roberta se rozběhla k ostatním a tělem jí přitom projížděl mrazivý strach. Nespouštěla oči z řady tlustých svetrů, které se v dešti choulily k sobě, a snažila se ještě zrychlit.

Strýček Van. Sedí v křesle v garáži, nakloněný dopředu, ke zpocenému kůži si tiskne pistoli, hraje ta pěkná písnička, strýček Van pláče a pláče...

Cítila, že jí zase někam mizí slova a nastupuje prázdnota.

Pryč. Musíš rychle pryč. Nemysli na to, jenom utíkej...

Ginny se obrátila a znovu na Robertu pohlédla. Ta právě doběhla k ostatním a vdechovala mezi nimi vzduch prosycený deštěm a potem. „Co je? Kde se tak dlouho couráš?“ vyštěkla na ni.

Roberta zakroutila hlavou, neschopná slova. Vzpomněla si na historiku, kterou vyprávěla Mary Van Woortenová: jak Mary Handová straší na hokejovém hřišti a vzadu mezi stromy prozpěvuje ukolébavky. Nic netušící Mary Van Woortenová stála jen pár kroků od Roberty, tváře zčervenale chladem, světlé vlasy měla stažené do culíku a přešlapovala z nohy na nohu jako dostihový kůň na startu. Mluvila o ukolébavkách, ne o populárních písničkách.

Jenže Mary dneska zpívala popový hit. Jenom pro ni.

Roberta sevřela v ruce hokejku, založila si paže na prsou a přisunula se blíž k ostatním děvčatům, aby se trochu zahřála. Znovu pomyslela na svoje spolubydlící, na jejich povědomé tváře, na jejich hlasy a hašteřivý smích. A pak se donutila něco říct.

„To nic,“ obrátila se k Ginny. „Vůbec nic.“

KAPITOLA 5

Barrons, Vermont **listopad 2014**

Do týdne začaly v Idlewildu stavební práce, přijeli dělníci v obytných přívěsech a těžké stroje. Staré, povětšinou zchátralé oplocení nahradilo nové pletivo ověšené cedulemi, které varovaly před neoprávněným vstupem na pozemek. Pohled dovnitř clonily stromy, nákladáky a řady přenosných záchodků.

Zatímco Fiona čekala, až Anthony Eden zareaguje na její četné telefonáty, konečně se vydala po klikaté úzké silnici vedoucí za město na návštěvu za otcem. Fionini rodiče se rozvedli dva roky poté, co zemřela Deb, a matka před osmi lety podlehla rakovině, stále zlomená smrtí své prvorozené dcery. Malcolm Sheridan žil sám v malém přízemním domku, který dřív obývala celá rodina, a čím dál víc se z vnějšího světa stahoval do hlubin svého nepřekonatelného mozku.

Když Fiona zastavila na prašné příjezdové cestě, všimla si, že na několika místech střechy se uvolnily tašky. Do zimy bude potřeba díry opravit, jinak začne do domu zatékat. Malcolm měl na opravu nejspíš někde schované peníze, nejtěžší ovšem bude je vůbec najít. Fiona už v duchu probírala různé možnosti, zatímco klepala na dveře.

Neozýval se – ostatně jako obvykle –, ale jeho staré volvo stálo před domem, takže Fiona otevřela přední síť proti hmyzu, špičkou se opřela do nezamčených vchodových dveří a strčila hlavu dovnitř. „Tati, to jsem já!“

Ze zadu se ozvaly šouravé zvuky a vrznutí. „Fee!“

Fiona prošla zádveřím. Na všech oknech byly stažené rolety – Malcolm totiž tvrdil, že v jasném slunečním světle nedokáže pracovat – a dům čpěl nakyslým oděrem prachu. Každý myslitelný povrch byl zaplněn knihami a papíry: kuchyňská linka, poličky, konferenční stolky, židle. Fiona rychle mrkala, aby si oči v tom zářivém dni snáz přivykly přítomí uvnitř, a vydala se za ním přes malý obývací pokoj. Přitom si všimla, že chátrající kuchyň vypadá stejně nepoužívané jako vždycky.

Malcolm jí vyšel vstříc na práh zadního pokoje, který sloužil jako pracovna. Na sobě měl bavlněné kalhoty tak staré, že stejné se už dneska prodávaly v obchodech s retro stylem, a kostkovanou flanelovou košili. I když už mu bylo přes sedmdesát, v delších šedivých vlasech měl pořád dost hnědých pramínků a stále z něho vyzařovala stejná chuť do života jako kdysi. „Fee!“ pozdravil ji znovu.

„Ahoj, tati.“ Malcolm ji objal pevně, až jí křuplo v žebrech, a pak ji zase pustil. Fiona mu objetí oplatila, zachvácená složitou směsicí pocitů radosti, bolesti a ztráty, která se u ní dostavovala vždycky, když se ocitla s otcem. „Kuchyň je úplně prázdná. Jíš vůbec něco?“

„Jsem v pohodě, naprosto. Pracuju.“

„Na té nové knize?“

„Bude to...“ Zarazil se a myšlenkami odlétl k dílu, které psal už celá léta. „Teď zrovna se musím něčím prokousat, ale myslím, že už brzy udělám zásadní průlom.“

Otočil se a vrátil se do své pracovny. Fiona šla za ním. V pracovně její táta doopravdy žil. Tady odjakživa přebývaly všechny jeho myšlenky už v dobách, kdy Fiona vyrůstala, a tušila, že od matčiny smrti tu také fyzicky trávil většinu svého času. Byl tu pracovní stůl zaplněný dalšími papíry, počítač, který už klidně mohl patřit do muzea firmy Apple,